

תת"ע 2020/02/21 - אחמד אבו אלחסן נגד מדינת ישראל, שלוחת תביעות תעבורה חדרה

בית משפט השלום לתעבורה בחדרה

תת"ע 2020-02-21 מדינת ישראל נ' אבו אלחסן
תיק חיצוני: 14115691066

מספר בקשה: 2

בפני כבוד השופטת עידית פלד
מבקש מבקש
נגד משיבה
אחמד אבו אלחסן ע"י ב"כ עו"ד אימן אגבאריה
מדינת ישראל שלוחת תביעות תעבורה חדרה ע"י ב"כ עו"ד
נופר כץ חביב

החלטה

לפני בקשת הנאשם לביטול כתב אישום בטענת 'סיכון כפול'.

ואלה העובדות הצריכות לענין:

- נגד הנאשם נרשם דו"ח, המייחס לו עבירה של נהיגה ברכב בכביש חד-סיטרי בכיוון ההפוך לכיוון המותר, בניגוד לתקנה 37 לתקנות התעבורה, עבירה מיום 28.7.20.
- מדובר בעבירה מסוג ברירת משפט, בה הודיע הנאשם על רצונו להישפט; וביום 5.2.21 הוגש כנגד הנאשם כתב אישום.
- על פי הנטען בכתב האישום, בתאריך 28.7.2020 בשעה 15:30 נהג הנאשם באופנוע באום אל פחם אלמדינה בכביש חד סיטרי, בכיוון ההפוך לכיוון המותר.
- יצוין, כי באותו מועד ניתן לנאשם דו"ח נוסף (נ/1) בגין נהיגה באופנוע על מעבר חציה בכיוון המיועד לחציית הולכי רגל, בניגוד לתקנה 34(א) לתקנות התעבורה; ולטענת ב"כ הנאשם, חלפו 90 ימים מהדו"ח הנוסף, והנאשם לא שילם ולא הודיע על רצונו להישפט; ולפיכך השתכללה בדו"ח הנוסף הרשעה, לפי סעיף 229 לחוק סדר הדין הפלילי, מבלי שהוגש לגביו כתב אישום לבית המשפט.
- בדיון מיום 21.2.21 טען ב"כ הנאשם, כי מדובר במסכת עובדתית אחת, ובכתב אישום נוסף בגין אותו

אירוע ובגין אותה עבירה, ועל כן מדובר בכפל אישום ובסיכון כפול.

6. המאשימה התנגדה לבקשה וטענה, כי לא מדובר באותו אירוע, אלא בנסיבות שונות, שלאחר ביצוע העבירה נשוא הדו"ח הנוסף (נ/1), בוצעה העבירה נשוא הדו"ח בעניינו, בהיות הנאשם, לכאורה על פי חומר הראיות, נמלט ובורח מהשוטרים בעודו נוסע נגד כיוון התנועה. נטען, כי מדובר בשני דוחות מסוג ברירת משפט, אשר אינם מכילים את אותם יסודות עובדתיים.

7. ב"כ הנאשם בתשובתו טען, כי למיטב זכרוננו (שעה שחומר החקירה בתיק טרם צולם) בנסיבות המקרה בדו"ח בעניינו נרשם, כי הנאשם נסע על מעבר חציה, דהיינו: יסוד עובדתי אחד, אותו מועד, אותה מסכת עובדתית ואותו אירוע נשוא הדו"ח נ/1; ולא היה מקום לפיצול האישומים בגין אותו אירוע. עוד נטען לקיומם של כשלים ראייתיים בדו"ח.

דין

8. נפסק כי במקרה בו יסודות העבירות הם שונים, כאשר מדובר בעבירות שונות על אף שהתרחשו באותו אירוע, לא עומדות טענות של "סיכון כפול".

"ההלכה בעניין טענת "כבר נשפטתי" ברורה וקובעת כי זו יכולה לקום רק במקום בו כוללת אחת העבירות את כל רכיבי העבירה השנייה, למעט היסוד הנפשי (ראו ע"פ 132/57 נכט נגד היועץ המשפטי לממשלה, פ"ד יא(2) 1544 (1957); וכן ע"פ 173/75 מדינת ישראל נגד יהושע בן-ציון פ"מ ל(1) 119, 139 (1975))." (רע"פ 5096/11 **אביעד ויסולי נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 19.09.2011)).

ברע"פ 938/14 **דניאל עזאמי נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 03.04.2014) - המבקש הורשע לאחר הודאתו בעבירה של נהיגה בשכרות על פי בדיקת שתן. במקביל להליך זה, הוגש נגד המבקש כתב אישום נוסף, בגין אותו אירוע, המייחס לו עבירות של החזקת סמים לצריכה עצמית; תקיפת שוטר בעת מילוי תפקידו; שיבוש מהלכי משפט; הפרעה לשוטר בעת מילוי תפקידו; שימוש בכוח או באיומים למנוע מעצר. כתב האישום הוגש לאחר הרשעתו בעבירת הנהיגה בשכרות, וטרם מתן גזר הדין. נפסק כי:

"באשר לטענת "הסיכון הכפול", דוקטרינה זו על משמעותיה, לרבות דמיונה לטענות "כבר הורשעתי" ו-"כבר זוכיתי", נדונה בפסיקת בית משפט זה בעבר (ע"פ 244/73 רבר נ' מדינת ישראל, פ"ד כח(1) 798, 801-809 (1974) (להלן: עניין רבר); דנ"פ 532/93 מנינג נ' מדינת ישראל, פ"ד מו(4) 25 (1993); ע"פ 5336/10 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (23.8.2012)). מבחינת למעלה מן הצורך, יצוין כי מטרתה של הדוקטרינה, המקובלת בשיטות משפט שונות, למנוע את הסיכון של העמדת נאשם פעמיים לדין בגין אותה עבירה, כאשר בהקשר "הסיכון הכפול" נקבע כי הדגש הוא על העמדת נאשם בסכנת הרשעה (עניין רבר, בעמ' 809-808). בעניין רבר, הועמד אדם לדין פעמיים בגין שתי עבירות שונות באותו אירוע - "נהיגה באוטובוס במהירות העולה על המהירות המותרת בדרך בין-עירונית", ו"גרימת מוות מתוך חוסר זהירות שאין עמו כדי רשלנות פושעת". מן העבירה הראשונה זוכה, ואז הואשם בגין העבירה השנייה. שם, קבע השופט אשר בהסתמכו על פסיקות קודמות כי כיוון שיסודות העבירות הם שונים, לא עומדות לצד המערער (שם) טענות של "סיכון כפול" ו-"כבר זוכיתי".

על פי מבחן זה, לא עומדת למבקש טענת "סיכון כפול". כתב האישום הנוסף בעניינו של המבקש, אין בו כדי להעמידו ב"סיכון כפול" שהרי מדובר בעבירות שונות על אף שהתרחשו באותו אירוע.

וראו עפ"ת (מחוזי חיפה) 37367-12-20 **אלעאל נ' מדינת ישראל**, 29.12.20, כב' השופט מאזן דאוד, פסקאות 12-16:

"סעיף 5 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982, קובע כי "אין דנים אדם על מעשה שזוכה או הורשע קודם לכן בשל עבירה שבו". הפסיקה פירשה את המונח "מעשה" כ"כל אותם היסודות העובדתיים המהווים את העבירה" (ע"פ 132/57 בנימין נכט נ' היועץ המשפטי לממשלה, פ"ד יא(3) 1544) ... השופט קדמי בספרו "על סדר הדין הפלילי" קובע כי תחולתו של הכלל "מעשה" מותנית בקיום "זהות" בין "המעשה" שבגינו נשפט הנאשם בעבר לבין "המעשה" המיוחס לו בכתב האישום הנוסף. למעשה מדובר ב"אקטוס ריאוס" כולו ולא רק ברכיב התנהגות של המעשה בלבד (ראו י.קדמי "על סדר הדין הפלילי", חלק שני, הליכים שלאחר הגשת כתב אישום, מהדורה מעודכנת, תשס"ט-2009, עמ' 1305-1306). ... משכך יש לבחון את קיומו של היסוד העובדתי בשני כתבי האישום. המבחן נקבע מקדמת דנא על ידי בית המשפט העליון שנדרש לטענת "כבר הורשעתי" בע"פ 132/57 נכט נ' היועץ המשפטי לממשלה, פ"ד יא(3) 1544 (להלן: הלכת נכט), שם נקבע, כי המונח "מעשה" פירושו כל אותם היסודות העובדתיים המהווים את העבירה, להבדיל מן הכוונה הפלילית ועוד נקבע כי אין צורך בזהות גמורה בין המעשים (שם, עמ' 1550). במקרה של שוני בעבירות הוצע מבחן טכני ... הלכת נכט, שבעקבותיה הלכה פסיקת בית המשפט, שמה את הדגש דווקא על השוואה בין יסודות העבירה בה הורשע הנאשם, לבין העבירה שהולידה את טענת כפל הדין, ובכך אימצה מבחן פורמלי, על פיו תיבחן הגדרת העבירה הפורמלית, בה הורשע הנאשם בעבר וזו שבגינה הועמד לדין פעם נוספת והשוואת יסודותיהן והדמיון ביניהם. ראו גם האמור בע"פ 450/77 **ברוך בעל טכסא נ' מ"י** [פורסם במאגרים] (29.3.78) שם נפסק, בין היתר, כי: "זהות המעשה הפיסי היא תנאי ראשון לקבלת טענה של "כבר הורשעתי" או "כבר זוכיתי", ורק אם קיימת זהות זו, אנו מגיעים לשאלה בדבר זהות יסודות של האקטוס ריאוס שבעבירה, לאור הגדרתה המשפטית".

9. יישום הלכה זו על נסיבות המקרה שלפנינו מעלה, כי מדובר בשתי עבירות נפרדות שונות באופיין וביסוד העובדתי הנדרש להן: כאשר בתיק הנוסף מדובר ביסוד עובדתי של נהיגה **על מעבר חציה** בניגוד לתקנה 34(א), ואילו בתיק בעניינו מדובר ביסוד עובדתי של נהיגה (לכאורה) **בכיוון ההפוך לכיוון המותר** בניגוד לתקנה 37, אשר על פי המאשימה בוצעה לאחר שעבירת הנהיגה על מעבר חציה כבר הסתיימה. לפיכך, אין עסקין באותו מעשה, אלא במעשה נפרד, במסגרת אירוע מתמשך, ולכן יש לדחות את טענת הנאשם.

אמנם שתי העבירות כוללות את רכיב הנהיגה, והיסוד ההתנהגותי של 'נהיגת אופנוע' באותו מועד אכן זהה בשני הדו"חות; אלא שעל אף קיומו של רכיב נהיגה זהה, אין זהות בשאר היסודות העובדתיים המהווים את העבירות, ולכל אחת רכיב נוסף היוצר את השוני בין העבירות: ובעוד שבדו"ח הנוסף דובר ביסוד עובדתי של "על מעבר חציה בכיוון המיועד לחציית הולכי רגל", הרי שבכתב האישום בעניינו קיים היסוד העובדתי של "בכביש חד-סיטרי, בכיוון ההפוך לכיוון המותר".

כך שלפי האמור, העבירות אינן זהות, יסודות העבירות הם שונים, כאשר מדובר בעבירות נפרדות ושונות, ורק היסוד של הנהיגה זהה בהן, על אף שהתרחשו באותו אירוע.

10. עוד יש להוסיף, באשר לטענה כי לא היה מקום לפיצול הדו"חות, - כי הנאשם הוא שבחר להגיש בקשה להישפט בדו"ח אחד בלבד, על אף שהיה מודע לקיומם של 2 הדו"חות; ומקובלים עלי בעניין זה דברי בית המשפט בת"פ (שלום י-ם) 46262-07-11 **מדינת ישראל נ' חיים דנון** (פורסם בנבו, 20.05.2013): "הגשת שני כתבי אישום נפרדים בגין מסכת עובדתית אחת אינו מצב רצוי אולם, בדרך כלל, אינו מצב העולה כדי פגיעה בתחושת הצדק וההגינות באופן כה חמור המצדיק את ביטולו של כתב האישום. בבואנו לאזן את האינטרסים הנפגעים אל מול הפגיעה בנאשם עלינו להביא בחשבון גם את האינטרס הציבורי הקיים בניהול משפט בגין מסכת עבירות המייחסת לנאשם מעשים המסכנים את הסדר הציבורי. לאור האמור, אני סובר שאין הצדקה לבטל את כתב האישום הנדון בעניינו."

לכל היותר טענות אלה יילקחו בחשבו בעת גזירת העונש, במידה ויורשע הנאשם בתיק זה.

11. לפיכך, הבקשה נדחית.

12. נקבע להקראה ליום 18.4.21 בשעה 10.30.

להודיע לצדדים.

ניתנה היום, י' ניסן תשפ"א, 23 מרץ 2021, בהעדר הצדדים.